Fekete Dávid

ÁTHARAPOTT FÉNYSUGÁR

válogatott versek

Publio

Átharapott fénysugár

válogatott versek

Fekete Dávid

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Nem tudom és nem tudok

Elsuhant mellettem a táj,

vagy én rohantam el mellette,

nem tudom.

Akarva sem tudnék megállni,

és sírva vissza-vissza bújni

nem tudok.

Szánva ropog alattam a levél,

vagy én ropogok szánalmasan,

nem tudom.

Vaskos lábakon futnék az idő felé,

de oly gyorsan lép, hogy

nem tudok.

Véresen szakad felszínre a bú,

vagy én merülök véres bánatba,

nem tudom.

Rekedten ordítanék a szélbe,

de ha jön is hang a torkomon,

nem tudok.

Magad csaló magad

Én ólomba ugrom fejest!

Kezeim márványba, lábaim

betonba, elmémet

ciánba öntöm.

Miért? - kérdezed.

Mert szavaid marnak,

mint a forró alkohol,

tekinteted szétrohaszt,

akár az idő a vályogfalat -

bosszús vagyok!

Sohse bántottalak, s te

megtagadod önmagad!

igaznak vélem, mit mondanak:

te önnön magad miatt nem

vagy boldogabb!

Tudod, néha bánom,

tudod, azt,

néha kívánom, hogy

bár rám szórnád átkodat,

ah, lepereg minden szavam,

mint ócska falról

az ócska festék,

s tán mind hiába volt:

a könnyek, mik vállamra,

majd válladra hulltak;

a drága percek ostoba

válaszaimra várva,

az egymásra cseppenő

forró verejték -

nem is folytatom!

Mind hiábavaló volt!

Feltámasztottalak rideg

kényszeredből, s lám:

tűzbe vetettél, és

vihogva csöpögő nyálad

hangosan párolgott el

lelkemmel.

Ahj, annyiszor próbáltalak

bántani, s annyiszor buktam el!

De most hallja az éter

minden szitokszómat,

s belerezzen minden

babér koronádon -

ám ez is hiába!

Ordítanám, mi bennem van:

üllő törik ketté piros,

ragyogó ajkadon,

kapillárisaidban feslett

a hajdan szűzi, vörös vér,

csiklódon olló élei csattannak,

elmédben kukacok másznak -

még azok is menekülnek -,

s, hogy mi van szép szíveddel?

nyirkos nedvet húz rajta

ezernyi csiga, s mind

mételytől kerge ---

nem vagyok képes rá,

nem tudok kiáltani,

s így élnem sem érdemes

eme vággyal. Hiába!

Kedves voltál, s az is maradsz,

bármily ronda is legyen lelked.

Majd talán egyszer…---

Vannak…

Vannak, kik írógéppel ölükben születtek,
s pár festékes cafattal haltak meg -
vannak, kik mikrofonnal, mikroporttal
jöttek e világra,
s mindössze egy elrejtett mappa jelzi
létüket -
vannak, kiknek ujjaik megvalósították
a megteremthetetlen magányt,
s ők is csak árva hangjegyekként maradtak
meg a lapon a múltnak, s a jövőnek -
vannak, kiknek fejükben epeízű gondolatként
jelent meg a valóság,
de annyi maradt csak belőlük, hogy voltak -
vannak, kiket bonyolultságuk tett
példátlanul egyszerűvé -
vannak, kik életet éltek,
és halált haltak,
s mára már csak egy emlék, egy kőbe vésett
betűsor suttogja, hogy léteztek -
vannak, kiknek füstbe burkolózott elméjük
mélyén, érzik, az igazság fogantatott,
ám soha nem születhet meg -
oly magamra hagyott vagyok -
oly sok gondolat cikázik végig a szobán -
de minek volna jó szólnom hát?
mély letargia száll a vérrel -
szomorú hangokat visszhangzik az emberi fal -
oly magamra hagyott vagyok -
megfagyott leheletem lehull a porba -
szilánkokra tört motivációm mellé -
oly magamra hagyott vagyok -
oly magamra hagyott vagyok -